

DIUMENGE XXII DE DURANT L'ANY (C)
Homilia del P. Daniel Codina, monjo de Montserrat
1 de setembre de 2019
Sir 3: 19-21, 30-31 / He 12: 18-19, 22-24 / Lc 14: 1ª, 7-14

*Tot fent camí cap a Jerusalem (Lc 13, 22) Jesús, un dissabte, fa una parada per anar a dinar a casa d'un fariseu important que l'ha convidat. Aquest fet permet a Jesús d'exercir el seu mestratge sobre el Regne de Déu. És un dissabte, el dia del repòs i l'estan observant a veure si incompleix la norma sabàtica del repòs per poder-lo acusar. Però no s'adonen que Jesús també observa els convidats, quin comportament tenen a l'hora de posar-se a taula, i veu que tothom s'esforçava per agafar els primers llocs abans que l'amfitrió assenyali a cadascú el lloc que li correspon. És a dir, tothom se sent important, tothom s'enalteix. Llavors Jesús ho aprofita per donar un ensenyament sobre quin ha de ser el comportament, no sols de bona conducta o de bona educació que ara diríem, sinó de la conducta que ens ha de servir de base per estar al banquet del Regne. I ho fa en forma de paràbola treta de la vida mateixa, d'allò que passa allà mateix: en el Regne, el lloc no ens el triem pas cadascú, sinó que ens ve assenyalat per Déu; no hi valen els mèrits propis, sinó la benvolença del Pare; i diferentment del que passa en els banquets de la terra, en el del Regne Déu ens té destinat a cadascú el primer lloc. Evidentment que això és una manera de dir molt humana, però per comprendre-la, podem comparar aquest text amb la paràbola que Lluç explica en el capítol 18 del seu evangeli: la del fariseu i del publicà o cobrador d'impostos que es troben tots dos pregant en el temple. El text de l'evangeli d'avui i el d'aquesta paràbola tenen la mateixa conclusió: *Tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit* (Lc 14, 11 i 18, 14). En la paràbola dels dos homes que fan pregària en el temple, no es tracta pas del primer o del darrer lloc, sinó de ser acollit, escoltat i perdonat per Déu: el fariseu prega dret en un lloc visible amb una pregària d'autocomplaença: ell és el millor, ni és un pecador com aquell publicà que està allà en un recó: el fariseu ja en té prou amb el compliment de les lleis i de tenir la consciència tranquil·la. El publicà, en canvi, s'encomana a la misericòrdia de Déu perquè se sent pecador i la seva pregària és escoltada: torna perdonat a casa seva, l'altre no. En el Regne no es tracta pas de ser primer o darrer, sinó de creure i esperar de debò en Déu, que és el qui ens invita a participar en el banquet del Regne. Un altre text de sant Lluç ens pot ajudar a aprofundir en aquest tema: en el cap. 22, durant el darrer sopar, narra una discussió dels deixebles *sobre quin havia de ser tingut pel més important* entre ells (v. 24). Jesús talla la discussió dient-los que no vulguin fer com els reis o els amos d'aquest món: *el més important d'entre vosaltres ha d'ocupar el lloc del més jove, i el qui mana el lloc del qui serveix* (v.26), tal com ho fa ell mateix. I acaba amb unes paraules magnífiques i esperançadores pels deixebles i per tots nosaltres; convé que escoltem bé aquestes paraules: *Vosaltres sou els qui heu perseverat amb mi en els moments de prova, i així com el meu Pare m'ha concedit la reialesa, jo també us la concedeixo a vosaltres: menjareu i beureu a la meua taula en el meu regne, us asseureu en trons i jutjareu les dotze tribus d'Israel* (vv. 28-30). Compartint ara l'actitud de servei del Crist en els moments de prova, amb total fidelitat, podrem compartir amb Ell la taula del banquet del Regne. Aquestes paraules ¿no us recorden les de l'evangeli d'avui: *"Amic puja més amunt" llavors seràs honorat davant de tots els qui són a taula?* (Lc 14, 10).*

A continuació, Jesús dona una altra lliçó, ja no tant de bon comportament, sinó de la manera d'actuar que han de tenir els deixebles de Jesús i els aspirants a participar en el Regne de Déu; encara que es dirigeixi a l'amfitrió que havia invitat Jesús i d'altra gent al convit, parla de manera més general: *Quan facis un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics i gent que et puguin retornar el favor amb un altre convit i així ja quedaràs ben pagat. No. Convida-hi gent que no et puguin pagar: pobres, invàlids,*

coixos i cecs: si ho fas així, si no busques de quedar bé amb els qui t'estimen i t'ho agraeixen, Déu serà la teva recompensa: "Que Déu t'ho pagui", és la resposta a l'acte generós de caritat, que estem acostumats a dir i a sentir. Crec que aquest ensenyament de Jesús té una doble direcció: d'una banda, personal, d'actitud: ¿on posem la nostra esperança, la nostra "recompensa" final?; de fet, recordem que els pobres són els hereus del Regne: *Feliços els pobres: és vostre el Regne de Déu* (Lc 6, 20), els rics ja tenen la seva recompensa (v.24). D'una altra banda, l'ensenyament de Jesús apunta en la direcció de la caritat, de l'amor a tot home i a tota dona, sigui amic o enemic: *Però vosaltres, els deixebles del Regne, estimeu els vostres enemics, feu bé i presteu sense esperar res a canvi: llavors serà gran la vostra recompensa, i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagraïts i amb els dolents* (Lc 6, 35), havia ensenyat Jesús anteriorment.

Germans i germanes: És ric i fecund l'ensenyament d'aquest diumenge. Procurem aprofundir-lo, i per això us exhorto a llegir en el NT tot sencer el cap. 14 de l'evangeli segons sant Lluç. D'aquesta manera podrem escoltar amb goig, com adreçades a nosaltres, les paraules de la carta als Hebreus que hem sentit a la segona lectura: *Vosaltres us heu acostat a la muntanya de Sió, a la ciutat del Déu viu, la Jerusalem celestial...a l'aplec festiu dels primers inscrits com a ciutadans del cel; us heu acostat a Déu..., a Jesús, el mitjancer de la nova aliança* (He 12, 22-24). Que l'eucaristia, signe de la nova i eterna aliança, sigui penyora i força per continuar el nostre camí de deixebles de Jesús, amb Maria i tots els sants.